

søgeren ogsaa skal opgive sit Fags Maksimumsindtægt, hvis § 6 skal blive staaende uforandret og den højtærede Ministers Opfattelse skal fastholdes. Jeg tror for øvrigt heller ikke, at den højtærede Ministers Opfattelse var den, som laa til Grund for Affattelsen af den tilsvarende Bestemmelse i den nugældende Sygekasselov. I den nugældende Sygekasselov hed det oprindeligt, da Forslaget forelagdes i Folketinget, at enhver Arbejder var berettiget til Optagelse i Sygekasserne, men i Folketinget blev dette forandret til enhver ubemidlet Arbejder. Ordføreren for Forslaget udtalte ved Behandlingen i Salen, at denne Ændring begrundede sig selv, og det vil altsaa sige, at det ikke var Meningen, at enhver Arbejder eo ipso skulde være berettiget til Optagelse i en anerkendt Sygekasse, men kun enhver ubemidlet Arbejder. Jeg tror ogsaa, at det var den Opfattelse, man havde i Arbejderkommissionen, der i sin Tid udarbejdede dette Sygekasselovforslag, men jeg maa tilføje, at jeg har ikke haft Lejlighed til at se Kommissionens Betænkning efter, jeg har kun set et Citat, som har været anført i det andet Ting, og som synes at tyde derpaa. I hvert Fald var Flertallet af den i 1910 nedsatte Sygekassekommission af den Opfattelse, som jeg nu har søgt at gøre gældende. Jeg tror, at det er rigtigt at fastholde den Opfattelse, at der ikke skal være noget særligt Privilegium for nogen som helst Samfundsklasse med Hensyn til Adgang til de anerkendte Sygekasser, men at det fremdeles er de ubemidlede Smaakaarsfolk af de forskellige Samfundsklasser, som skal have Adgang til Optagelse med Statstilskud, og ikke andre.

Med Hensyn til et Par andre mindre væsentlige Bestemmelser i Lovforslaget tvivler jeg om, at det rette er truffet. Den ene er Bestemmelsen i § 19 om, at der maa ydes Pengehjælp af indtil $\frac{4}{5}$ af Arbejdsfortjenesten, dog ikke over 3 Kr. daglig, medens den gamle Lov, som allerede bemærket af den højtærede Indenrigsminister, satte Maksimum ved $\frac{2}{3}$. Jeg skal ikke nærmere udtale mig om Spørgsmaalet, men kun sige, at jeg tror, det er rigtigt at blive staaende ved den gamle Lovs Bestemmelse om $\frac{2}{3}$ af Arbejdsfortjenesten.

Endelig er der Bestemmelsen i § 22 om, at Sygekasser, der godtgør Medicin, ikke maa udrede mere end $\frac{4}{5}$ af Udgiften dertil. Denne Bestemmelse kan jeg billige, men i Folketinget har man tilføjet den

Undtagelse at de Kasser, der nu yder mere end $\frac{4}{5}$, maa vedblive dermed, dersom de ønsker det. Denne Undtagelse synes jeg ikke, der er Grund til at gøre. Ganske vist er der kun 263 Kasser, der udreder mere end $\frac{4}{5}$ af Medicinudgiften, deraf de 260 hele Udgiften. Men alligevel synes jeg, det er rigtigst at blive staaende ved Lovforslagets oprindelige Bestemmelse, at Maksimum er $\frac{4}{5}$, og saa bliver alle Sygekasser stillet ens med Hensyn til dette Spørgsmaal. Jeg holder altsaa i denne Henseende paa Lovforslaget, som det var forelagt.

Endnu skal jeg kun tilføje, at hvor godt end Sygekasseloven har virket, er der desværre sikkert en stor Del af de daarligst stillede Personer i vort Land, som ikke har faaet Gavn af Loven, fordi Kontingentet har været dem for stort. Dette er jo meget beklageligt. Jeg har derfor megen Sympati for den Tanke, der var fremme i Kommissionen hos et Mindretal, at Statstilskuddet skulde være størst til de daarligst stillede, f. Eks. til dem, der var under Skattegrænsen. Denne Tanke bliver vel desværre ikke realiseret nu denne Gang, men jeg har ikke villet undlade at give den min Tilslutning. Det gælder dog først og fremmest om at hjælpe de daarligst stillede. Om de, der er oppe paa 1,800—2,000 Kr.s Indtægt, faar 5—8 Kr. af Statskassen, har mindre at sige, men at de, der er nede paa 300—400—500 Kr.s Indtægt, faar 10—12 Kr. af Statskassen hver, det har meget at sige. Med disse Bemærkninger skal jeg paa mit Partis Vegne anbefale Lovforslaget til hurtig og velvillig Behandling og endnu kun tilføje, at samtlige de Anker, jeg har fremført imod Lovforslaget, deles af mit Parti.

Rottbøll: Det er vel ikke for meget at sige, at Sygekasseloven er en af de sociale Love, der har virket heldigst dels paa Grund af selve Lovens gode Indhold og gode Grundlag, dels paa Grund af Administrationen, men det er jo ikke mærkeligt, at en Lov, der er 20 Aar gammel eller derover, kan trænge til en Revision. For mit Vedkommende maa jeg udtale Haabet og Ønsket om, at man kan komme til Ende med denne Revision i Aar. Om dette havde været nemmere, hvis den højtærede Minister, i Stedet for at forelægge Lovforslaget i Folketinget, havde forelagt det i Landstinget, skal jeg lade være usagt. Lovforslaget er fremsat i Folketinget den 12. November 1913, efter